

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **Letiště Praha, a.s.**
sídlem K letišti 6/1019, 161 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5

za účasti: **Stahl - stěhovací služba, spol. s r.o.**
sídlem Vrážská 240/22, 153 00 Praha 5
zastoupená advokátkou Mgr. Lucií Hladěnovou, LL. M.
sídlem Voctářova 2449/5, 180 00 Praha 8

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 16. 6. 2020, č. j. 083519/2020/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Dne 27. 11. 2019 podala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stavebník“) k Městskému úřadu Hostivice (dále jen „stavební úřad“) žádost o vydání společného povolení podle § 94j zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „stavební zákon“) na stavbu administrativního objektu „*Stabl centrum Tuchoměřice*“ na pozemcích parc. č. 86/77, 86/113 a 457 v k. ú. Kněžívka (dále jen „stavební záměr“).
2. Podle projektové dokumentace tvoří stavební záměr jednopodlažní administrativní budova s nevýrobní halou, která bude sloužit jako zázemí pro prodej užitkových vozidel. Napojení na místní komunikaci Ke Kopanině bude realizováno nově navrženou komunikací o šířce 6 m. Pro parkování osobních vozidel bylo navrženo celkem 12 parkovacích míst.
3. Stavebník k žádosti přiložil mj. vyjádření žalobkyně jakožto vlastníka technické infrastruktury a provozovatele letiště Praha/Ruzyně (vyjádření ze dne 4. 11. 2019, č. 2897/19/LP RZI/LP RIP). Žalobkyně projevila s umístěním a provedením stavebního záměru nesouhlas s tím, že stavební záměr by se nacházel v ochranném pásmu podle Leteckého předpisu L14 vydaného Ministerstvem dopravy a ochranném hlukovém pásmu letiště Praha/Ruzyně. Žalobkyně zdůraznila, že v dané lokalitě letadla provádí počáteční stoupání a klesání před přistáním, a proto není žádoucí, aby zde byly umístěny jakékoliv překážky. Žalobkyně rovněž upozornila, že v dané lokalitě je dlouhodobě nedořešená dopravní situace a k jakémukoliv navýšení intenzity dopravy v důsledku realizace stavebního záměru by se měly vyjádřit odbory dopravy Krajského úřadu Středočeského kraje a Magistrátu hl. m. Prahy. Žalobkyně dále podotkla, že v dané lokalitě nespravuje žádné inženýrské sítě.
4. Řízení letového provozu ČR, s.p., nemělo proti stavebnímu záměru žádné připomínky (vyjádření ze dne 9. 10. 2019, č. 10667/2019/RLPCR) s tím, že v dotčené lokalitě nespravuje žádná zabezpečovací zařízení a stavební záměr se nachází pod prostorem ochranných (radiokomunikačních a výškových) pásem a leteckých pozemních zařízení.
5. Úřad pro civilní letectví se stavebním záměrem souhlasil (závazné stanovisko ze dne 13. 11. 2019, č. j. 14430-19-701) za předpokladu, že při jeho realizaci budou dodrženy určité omezující podmínky (např. budou aplikována vhodná protiprašná opatření a osvětlení staveniště nebude oslňovat pracovníky Řízení letového provozu ČR, s.p.). Souhlasné závazné stanovisko ke stavebnímu záměru vydal rovněž Městský úřad Černošice, odbor územního plánování, jakožto orgán územního plánování podle § 6 odst. 1 písm. e) stavebního zákona (závazné stanovisko ze dne 9. 9. 2019, č. j. MUCE 50552/2019 OUP).
6. Stavební úřad následně oznámil zahájení společného řízení a zároveň stanovil 15denní lhůtu pro uplatnění závazných stanovisek, námitek účastníků a připomínek veřejnosti. Stavební úřad zahrnul žalobkyni v rozdělovníku oznámení mezi dotčené orgány.

7. Stavební úřad vydal dne 25. 3. 2020 rozhodnutí, č. j. 03514/20/SÚ/VBu (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž podle § 94p odst. 1 stavebního zákona schválil stavební záměr, přičemž stanovil, že při provádění stavebního záměru budou dodržena závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů, mj. i vyjádření žalobkyně ze dne 4. 11. 2019.
8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém se zejména domáhala přiznání postavení účastníka řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona s odůvodněním, že je vlastníkem veškerých nemovitých věcí v areálu Letiště Václava Havla Praha a okružní křižovatky Lipská x Aviatická (letiště) nacházející se na pozemku parc. č. 2580/17 v k. ú. Ruzyně. Žalobkyně uvedla, že nejvhodnější příjezdová cesta vede právě přes okružní křižovatky Lipská x Aviatická (letiště) a Lipská x Aviatická x Kopanina, a proto realizací stavebního záměru dojde v dané lokalitě ke zhoršení dopravní situace a zásahu do jejích vlastnických práv. Žalobkyně dále rekapitulovala důvody svého nesouhlasu se stavebním záměrem.
9. Dne 16. 6. 2020 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně zamítl pro nepřipustnost podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 176/2018 Sb. (dále jen „správní řád“). V odůvodnění uvedl, že žalobkyni nenáleží postavení účastníka řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona, jelikož její vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich nemůže být stavebním záměrem přímo dotčeno. Žalovaný vysvětlil, že stavební záměr bude napojen na místní komunikaci v ulici Ke Kopanině, která je dále napojena na dálnici D7 (ulice Lipská) jednak křižovatkou Lipská x Aviatická, jednak křižovatkou Lipská x V Kněžívce. Žalovaný zdůraznil, že stavební záměr se nachází od dálnice D7 severovýchodním směrem, zatímco žalobkynin pozemek parc. č. 2580/17 v k. ú. Ruzyně, na němž je umístěna křižovatka ulic Lipská x Aviatická, se nachází v opačném jihozápadním směru. Pokud jde o provoz automobilů přes ulici Aviatická při sjezdu z dálnice D7 ve směru Slaný – Praha, žalovaný shledal, že stavební záměr nepředstavuje pro dopravní obslužnost v daném území zvýšenou zátěž. S ohledem na kapacitu provozu automobilů pro stavební záměr (tj. pro 20 zaměstnanců a 12 parkovacích míst pro zákazníky) a kapacitu provozu v ulici Aviatická žalovaný vyloučil, že by realizace stavebního záměru mohla jakkoliv zasáhnout do práv žalobkyně.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

10. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
11. Žalobkyně v žalobě uvádí, že je provozovatelem letiště Praha/Ruzyně a vlastní veškeré nemovitosti v areálu letiště včetně okružní křižovatky Lipská x Aviatická na pozemku parc. č. 2580/17 v k. ú. Ruzyně. Žalobkyně namítá, že s ní mělo být ve společném řízení zacházeno jako s účastníkem řízení podle „§ 94 písm. k)“ [čímž zřejmě mínila § 94k písm. e) – pozn. soudu] stavebního zákona, jelikož stavebním záměrem může být přímo zasáhnuto do jejího vlastnického nebo jiného věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, přičemž zdůrazňuje, že správní orgány mají posuzovat účastenství materiálně, nikoliv čistě formálně. Žalobkyně uvádí, že nejvýhodnější příjezdová trasa ke stavebnímu záměru vede přes okružní křižovatky Aviatická x Lipská x

Kopanina a Lipská x Aviatická, které jsou zároveň jedinými příjezdovými cestami k letišti. Vzhledem k tomu má žalobkyně za to, že realizací stavebního záměru se zhorší již tak poddimenzovaná dopravní obslužnost letiště, čímž bude zasaženo do jejích práv. Přitom odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 - 25, č. 2932/2013 Sb. NSS, a ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014 - 41.

12. Žalobkyně dále namítá, že stavební úřad nezohlednil její vyjádření ze dne 4. 11. 2019, v němž projevila nesouhlas s umístěním a realizací stavebního záměru, ačkoliv v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že zajistil vzájemný soulad všech předložených stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy a zahrnul je do podmínek řízení. Podle žalobkyně tak došlo k porušení § 94o odst. 1 písm. b) a c) stavebního zákona, neboť stavební záměr nebyl řádně posouzen z hlediska požadavků na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu a z hlediska požadavků zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění zákona č. 111/2019 Sb. (dále jen „zákon o civilním letectví“).
13. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě rekapituluje nosné závěry napadeného rozhodnutí, na nichž setrvává.
14. Stavebník považuje argumentaci žalobkyně za zcela účelovou, jelikož žalobkyně nevlastní žádné pozemky ani stavby, které by sousedily s lokalitou dotčenou stavebním záměrem. Stavebník dále zdůrazňuje, že stavební záměr nezasahuje do ochranných pásem letiště a jeho soulad s požadavky zákona o civilním letectví potvrdil Úřad pro civilní letectví v závazném stanovisku ze dne 13. 11. 2019. Podle stavebníka žalobkyně nijak neprokázala, že by realizací stavebního záměru došlo k jakémukoliv omezení přístupu k letišti, přičemž podotýká, že v těsném sousedství stavebního záměru se nachází GO parking (hlídané parkoviště pro cestující letiště) s 4 000 parkovacími místy a Premium Outlet Prague Airport s 2 400 parkovacími místy. V této souvislosti stavebník zdůrazňuje, že jeho stavební záměr je dimenzován pouze pro 12 zaměstnanců, a nárůst dopravního zatížení v dané lokalitě tak bude naprosto marginální.

III. Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
16. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

17. Jádrem sporu je v posuzované věci otázka, zda žalobkyni náleželo postavení účastníka ve společném řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona.
18. Podle § 94k písm. e) stavebního zákona „[ú]častníkem společného územního a stavebního řízení je osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.“
19. Žalobkyně se jakožto vlastník pozemku parc. č. 2580/17 v k. ú. Ruzyně, na němž je umístěna okružní křižovatka ulic Lipská x Aviatická, domáhala účastenství ve společném řízení s tím, že realizací stavebního záměru se zhorší již tak poddimenzovaná dopravní obslužnost jí provozovaného letiště.
20. Soud předesílá, že žalobkyně nedisponuje vlastnickým ani jiným věcným právem k nemovitostem, jež by bezprostředně sousedily se stavebním záměrem. Žalobkyní zmiňovaná okružní křižovatka Lipská x Aviatická je od pozemků dotčených stavebním záměrem oddělena silnicí I/7, na kterou navazuje dálnice D7, a více jak 800 metrů širokým pásem polí a parkovacích ploch. Tato skutečnost nicméně sama o sobě žalobkyni z účastenství ve společném řízení nevylučuje. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014 - 41, „může být vlastnické nebo jiné věcné právo určité osoby dotčeno i tehdy, jestliže umístěním záměru do území může dojít k zániku či významnému omezení přístupu či příjezdu k sousednímu pozemku či stavbě ve vlastnictví takové osoby. Vzdálenost od záměru zde nehraje roli, avšak musí jít o přístup jediný, resp. jediný vhodný, který tak naplňuje nutnou komunikační potřebu vlastníka sousední stavby či pozemku“ (srov. dále rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 As 3/2016 - 54, či ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 - 96). Z citovaného rozsudku vyplývá, že za účastníka řízení je nutné považovat i vlastníka sousední (nikoliv nutně mezující) nemovitosti, jejíž dopravní dostupnost by byla povolovaným stavebním záměrem významně ovlivněna. Tato situace ovšem v posuzované věci nenastala.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přesvědčivě vysvětlil, že stavební záměr nebude představovat pro dopravní obslužnost v daném území zvýšenou zátěž. Povolovaný stavební záměr počítá s intenzitou silničního provozu v řádech jednotek automobilů, o čemž svědčí zejména skutečnost, že pro parkování osobních vozidel bylo navrženo celkem 12 parkovacích míst. Podle soudu nelze očekávat, že by navýšení dopravy o pár jednotek automobilů denně mohlo mít na dopravu v dané lokalitě (konkrétně na křižovatce ulic Lipská x Aviatická) jakýkoliv zaznamenanatelný vliv. Argumentace žalobkyně, že realizací stavebního záměru se podstatně zhorší dopravní situace při příjezdu na letiště, přitom zůstává pouze v rovině ničím nepodložených tvrzení. Soud zdůrazňuje, že stavební záměr má být umístěn u mezinárodního letiště a silnice I/7 (resp. dálnice D7), tedy v dopravně velmi frekventované lokalitě, v níž se – jak správně podotkl stavebník – nachází rozsáhlá komerční zóna a parkoviště pro cestující, které má na kapacitu dopravy mnohonásobně vyšší požadavky. Soud se proto zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že vzhledem k povaze povolovaného stavebního záměru není v tomto směru přímý zásah do práv žalobkyně k sousedním nemovitostem myslitelný. Žalobkyni tudíž ve společném řízení nenáleželo postavení účastníka řízení ve smyslu § 94k písm. e) stavebního zákona., a žalovaný tak zamítl její odvolání pro nepřipustnost zcela v souladu s § 92 odst. 1 větou první správního řádu.

22. Argumentovala-li žalobkyně rozsudkem NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 - 25, č. 2932/2013 Sb. NSS, podle kterého je určujícím měřítkem při posuzování přímé dotčenosti práv vlastníka sousední nemovitosti zejména „*intenzita zvýšení dopravy a míra negativních efektů s tím spojených, ale i povaha provozu umístované stavby*“, pak soud konstatuje, že právě na základě těchto kritérií dospěl žalovaný ke správnému závěru, že realizací stavebního záměru nemůže být jakkoliv zasaženo do právní sféry žalobkyně. V tomto ohledu je odkaz žalobkyně na předmětný rozsudek pro posuzovanou věc přiléhavý, nikoliv však v její prospěch.
23. Správní soudy ustáleně judikují, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost (nebo opožděnost) podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, nýbrž posuzuje pouze jeho přípustnost (nebo včasnost). V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o nepřípustné odvolání (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011 - 81, ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 - 93, či ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 122/2011 - 194). Z tohoto důvodu se soud nemohl zabývat těmi žalobními body, v nichž žalobkyně namítala nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, např. z důvodu nesplnění požadavků podle § 94o odst. 1 písm. b) a c) stavebního zákona. Protože odvolání nebylo přípustné, postupoval žalovaný správně, když se nezabýval věcnými námitkami proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněnými v odvolání.
24. Soud pouze nad rámec nutného odůvodnění podotýká, že soulad stavebního záměru s požadavky zákona o civilním letectví byl řádně posouzen v závazném stanovisku Úřadu pro civilní letectví ze dne 13. 11. 2019. Soud navíc nepřehlédl, že vyjádření žalobkyně ze dne 4. 11. 2019 bylo svou povahou stanoviskem vlastníka technické infrastruktury ve smyslu § 94l odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Skutečnost, že žalobkyně v předmětném vyjádření (stanovisku) uvedla, že v dané lokalitě žádné inženýrské sítě nespravovala, pouze potvrzuje závěr, že umístění a provedení stavebního záměru jí (jakožto údajného vlastníka technické infrastruktury) nemohlo jakkoliv negativně ovlivnit.

IV. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
26. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).
27. O nákladech osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 věty první s. ř. s. Podle tohoto ustanovení má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, proto taktéž nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. listopadu 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu